

KAPITOLA DRUHÁ

Rídel

O komže to kniha hovorila? O akom lese?

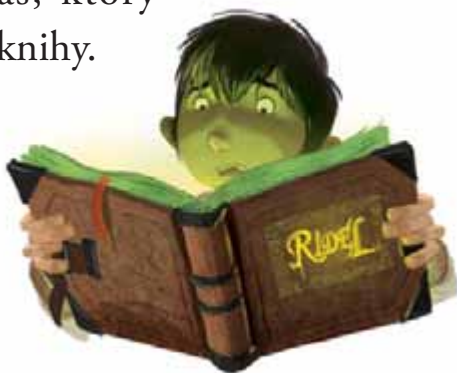
Kale bol zvedavý, či by si v knihe mohol opäť niečo prečítať a či sa text v nej znova zmenil.

Odložil mop na zem a nedočkavo zamieril ku knihe. Písmená na obálke žiarili, ako by ho samy chceli prilákať. Vzal knihu do rúk a – rovnako ako minulú noc – sa mu zdalo, že hreje. Mondrago sa priblížil ku Kalemu a nakúkal cez rameno.

„Pozrieme sa, čo za poklad si to včera objavil,“ povedal Kale svojmu dráčikovi.

Posadil sa na posteľ a veľmi opatrne roztvoril knihu. Tentoraz nekládla odpor. Prezeral si zažltnuté a krehké stránky. Zrejme bude veľmi stará, povedal si.

Zrazu sa stalo niečo podivné. Stránky dostali žiarivo zelený nádych a uprostred strany sa objavili akési vypukliny, ktoré sa začali pohybovať. Vyzeralo to, akoby začali ožívať! Kale stúhol od strachu. Vôbec nechápal, čo sa to deje. V úžase začul hlas, ktorý akoby vychádzal z knihy.

**Objavím sa, keď si sám,
o pomoc ťa požiadam.**

„UÁÁÁÁÁ!“ vykrikol Kale a vyskočil, až narazil do steny a kniha mu vypadla z rúk. Mondrago sa zľakol, keď počul kričať svojho pána, a pokúsil sa zaliezť pod posteľ, ale to mu, samozrejme, jeho obrovské telo nedovolilo. Evidentne mu to bolo jedno. Tak dlho sa tlačil pod posteľ, až sa mu nakoniec podarilo zdvihnúť jej silnú drevenú konštrukciu, natlačil sa pod ňu a prekvapeného Kaleho odhodil na zem.

Znova začuli hlas z knihy:

Chi chi chi

**Áké bojazlivé sú ľudské bytosti
pred niečím, čo nemá ani kosti...**

Kale vytreštil na knihu oči. Naozaj na neho kniha prehovorila? Ale čo je to, preboha, za knižku? Že by bol vo vnútri schovaný nejaký drobný človečik? V úľaku odhodil knihu na zem a tá spadla roztvorenými stranami obrátenými

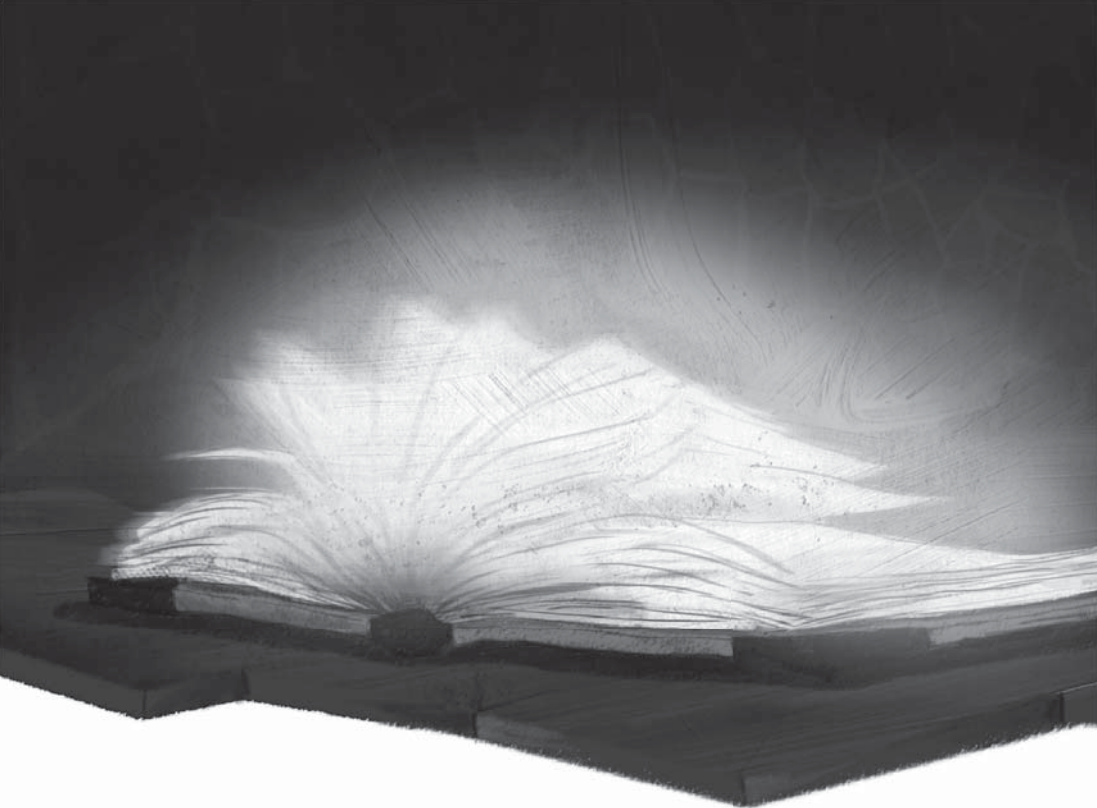
nadol. Nič sa síce nehýbalo, ale písmeňá na obálke stále žiarili prenikavým zeleným svetlom.

„Kto si?“ spýtal sa Kale statočne. „Vylez von a ukáž sa!“

Ale kniha sa ani nepohla a nikto z nej nevyšiel. Po niekoľkých sekundách hlas povedal:

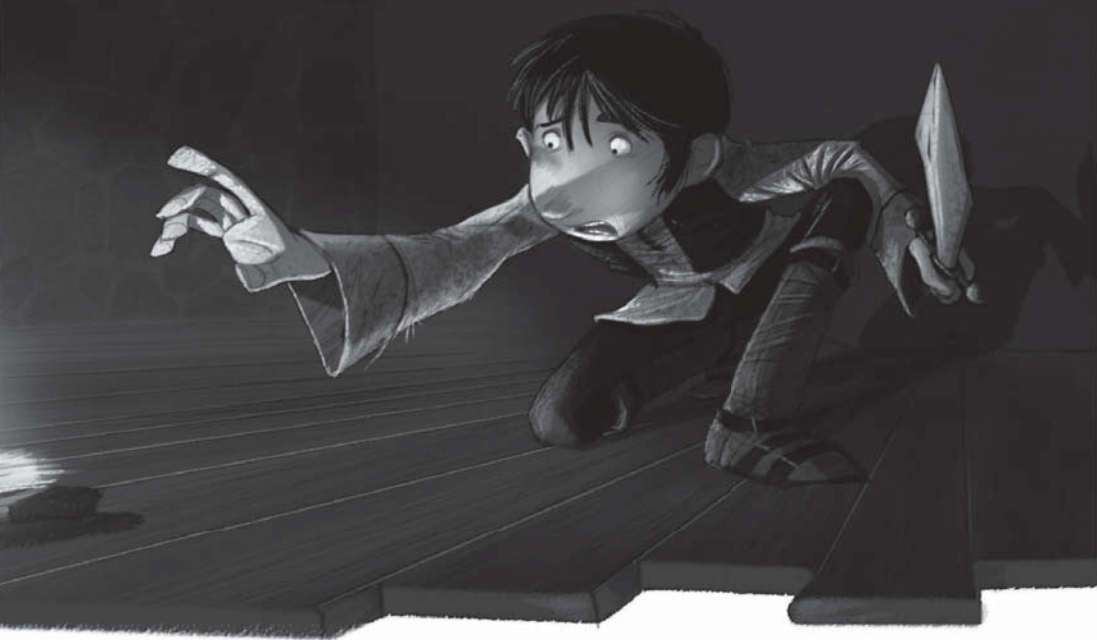
**Rídel, tak znie moje meno.
Medzi zvieratami a ľuďmi ma nihto.
Ak chceš ale zvedieť viac,
obráť ma a uvidíš.**

Neuveriteľné! To nemôže byť pravda! Knihy predsa nehovoria! Kale bol zmätený a popravde aj vystrašený. Ale na druhej strane... už je predsa len starší a navyše má pri sebe Mondraga, ktorý ho ubráni. Pozrel sa na draka, ktorý zatiaľ nevyšiel spod postele. No dobre, možnože ho Mondrago nebude priamo brániť, ale knihu by zlupol ako malinu.

Pomaličky sa zdvihol a po špičkách sa približoval ku knihe. V jej blízkosti ležal meč, ktorý Mondrago zhodil pri jednej zo svojich naháňáčiek, a uchopil ho. Ako postupoval vpred, cítil, že sa mu trošku klepú nohy.

Nič sa nedeje. Si oveľa starší a navyše si vyzbrojený, skúšal presvedčiť sám seba.

Kľakol si na zem v primeranej vzdialenosti od knihy a natiahol sa po nej, aby ju pravou rukou otočil, zatiaľ čo v ľavej pevne zvieral meč.

Stránka sa podivne krútila, ale vyzeralo to, že nikto pod ňou nie je schovaný. Ale nie! Bola to kniha, kto naňho hovoril!

„K-kto s-si?“ zajakal sa Kale.

Zelená žiara zoslabla a hlas sa zadrhol, akoby si chcel odkašľať.

**Priateľ môj, teraz počúvaj.
Nechaj ma, aby som rozprával.
Tvoju pomoc si žiadame
a rýchlo - o to ťa prosíme.**

Kale nemohol uveriť vlastným očiam ani ušiam. Uštipol sa do ruky, aby sa ubezpečil, že sa mu to nezdá. „Au!“ Nie, nezdalo sa mu to. Rídel (volá sa Rídel, všakže?) k nemu naozaj hovoril, a nielenže k nemu hovoril, ale pokračoval tým zvláštnym štýlom, napoly vo verši, napoly šifrovane.

Možno by som mal počkať, až prídu moji kamaráti, premýšľal Kale. Maja už tu o chvíľu bude a Kasi na seba tiež nenechá dlho čakať. Určite bude vedieť, čo robiť.

Kasi bol vzdelaný a vynaliezavý. Celé dni čítal knihy a vedel takmer všetko. Ale Kale nemohol

čakať. Bol až príliš zvedavý. Musel jednoducho zistiť hneď teraz, čo sa to vlastne deje. Navyše bolo jasné, že to ponáhľa. Rozhodol sa, že si sadne a vypočuje si Rídelov príbeh.

„Potrebujete mňa? Práve mňa? A kto vlastne?“ spýtal sa.

Rídel hovoril veľmi pomaly. Teraz bol tón jeho hlasu smutný. Ticho začal rozprávať svoj príbeh...

**V Hmlistom lese sme si žili
všetci šťastní spolu boli.
Korkovníky, duby, javory,
gaštany, smrekovce aj bory.**

**Až do dňa, keď sa zjavil Kat,
pod sekerou les musí lkať.
Už nezostáva veľa živej krásy.
Pomôžeš zachrániť hmlisté lesy?**

„Moment! Vrael si Kat? Kto je tento Kat?“
spýtal sa Kale pokúšajúc sa porozumieť tomu,
čo sa stalo.

Rídel doplnil šeptom:

**Tajomstvom je odpoveď,
na ktorú musíš prísť hneď.
Tak hor sa a nestrácaj už čas,
bo bude koniec so všetkými z nás.**